

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Cobzac Elena,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către partea vătămată Solovei Ghenadie și de către avocatul Zumbreanu Feodot în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 noiembrie 2019 și sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Florești din 13 decembrie 2018, în cauza penală în privința lui,

Rusu Dumitru xxx, născut la xx, originar și domiciliat în mun. xxx, str. xxx ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 05.12.2016 – 13.12.2018

instanța de apel: 30.01.2019 – 12.11.2019

instanța de recurs: 10.02.2020 – 08.07.2020

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Florești din 13.12.2018, Rusu Dumitru a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa cu amenda în mărime de 300 (trei sute) unități convenționale, echivalentul a 6000,00 (șase mii, 00) lei.

S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de partea civilă Solovei Ghenadie și s-a încasat de la Rusu Dumitru în beneficiul lui Solovei Ghenadie suma de 10000 (zece mii) lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest pretenția a fost respinsă ca fiind nefondată.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a se pronunța în sensul celor expuse, prima instanță a reținut că, la data de 31 august 2014, pe la orele 16:00, Rusu Dumitru aflându-se pe masivul cu numărul cadastral 8314205 din s.Climăuții de Jos, r-nul Șoldănești, intenționat în scopul de amenințare cu omor, cu aplicarea armei, a blocat deplasarea și a deteriorat anvelopa combinei cu n/î xxxx, iar la încercarea lui Solovei Ghenadie de a curma acțiunile specificate, intenționat a încărcat arma de foc de model Glock 19

cu nr. RFZ 806 și a îndreptat-o spre acesta indicând să oprească, amenințând că va trage cu arma, astfel partea vătămată Solovei Ghenadie a sesizat că a existat pericolul real al realizării acestei amenințări.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

- *avocatul Zumbreanu Feodot în numele inculpatului Rusu Dumitru*, solicitând, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a lui Dumitru Rusu, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

- *partea vătămată Solovei Ghenadie*, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței în partea blândeții pedepsei și în partea mărimii prejudiciului moral, emiterea unei noi sentințe în partea blândeții pedepsei și anume aplicarea inculpatului Rusu Dumitru a pedepsei maxime prevăzute de art. 155 Cod penal, emiterea unei noi sentințe în partea mărimii prejudiciului moral și anume admiterea integrală a acțiunii civile înaintate de Solovei Ghenadie și anume încasarea sumei de 300000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

3.1 În motivarea apelului avocatul Zumbreanu Feodot în numele inculpatului Rusu Dumitru a invocat următoarele:

- concluzia instanței este totalmente greșită și nu corespunde situației de fapt și probelor administrate expusă în sentință;

- nici una din probele cercetate în instanță nu confirmă faptul că Rusu Dumitru ar fi încărcat arma de foc și ar fi îndreptat-o spre Solovei Ghenadie, indicându-i să oprească și amenințându-l că va trage;

- nu este confirmat nici faptul că cele menționate s-ar fi produs anume la momentul încercării ultimului de a curma acțiunile specificate;

- circumstanțele stabilite confirmă că, la momentul întâlnirii lor în câmp, presupusa parte vătămată încă nu cunoștea despre deteriorarea roții de la combina în care se afla tatăl său - Solovei Iacob. După ce a deteriorat roata la combina în care se afla Solovei Iacob, Rusu Dumitru, cu scopul de a evita încăierarea cu ultimul, s-a îndreptat grăbit spre drum, unde parcase automobilul. Din motivul că era incomod să meargă repede cu pistolul în buzunarul pantalonilor sportivi a scos pistolul, care era în teacă și îl ținea în mână. Mergând cu pași grăbiți spre drum circa 100 m, Rusu Dumitru l-a văzut venind în față pe Solovei Ghenadie. Crezând că ultimul vrea să se răzbune pentru deteriorarea roții la prima combină, Rusu Dumitru a încercat de câteva ori să schimbe direcția deplasării dar, văzând că și Solovei Ghenadie o schimba, în scopul evitării unei tragedii i-a strigat ultimului să nu se apropie, că va trage. Astfel, încărcarea armei și direcționarea ei spre Solovei Ghenadie este o fantezie a ultimului sugerată de specialiști în materie care, doar după cererea subsemnatului de a înceta procesul penal, au conștientizat lipsa elementelor infracțiunii încriminate și au purces la inventarea anumitor circumstanțe;

- instanța nu a ținut cont de faptul, că relieful câmpului, care, potrivit declarațiilor altui martor este deluros și locul întâlnirii celor doi nu era vizibil nici

pentru cei ce au rămas în drum la automobile, nici celor de lângă combina cu anvelopa deteriorată;

- nu se încadrează în legile logicii faptul stabilit de instanță că Solovei Ghenadie ar fi văzut cum Rusu Dumitru l-ar fi dat jos din combina și l-ar fi lovit pe tatăl său - Solovei Iacob. Astfel instanța nu a ținut cont atât de declarațiile martorilor indicați mai sus, care au declarat că Rusu Dumitru, după deteriorarea cauciucului, când a văzut că Solovei Iacob se coboară din combina și a fugit spre drum, cât și de faptul că combina nu era în vizorul lui Solovei Ghenadie în momentul când se mișca de la drum spre ea și nici în vizorul fratelui său, care a rămas în drum lângă automobil;

- consideră totalmente greșită concluzia atât a organului de urmărire penală, cât și a instanței, că prin procesele-verbale de cercetare la fața locului din 31.08.2014 și de confruntare din 04.07.2016 se constată că cele întâmplate au avut loc pe masivul care era în gestiunea SRL Soclav GPI;

- la cererea apărării instanța, prin încheierea din 28.03.2018 a anexat declarația menționată, dar, potrivit copieii procesului-verbal, președintele ședinței nici nu a semnat procesul-verbal al ședinței respective și, contrar legislației procesual-penale, a lăsat-o fără apreciere, iar anume declarația respectivă pune la îndoială rezonabilă imparțialitatea atât a procurorului ce a condus urmărirea penală pe cazul dat, cât și a judecătorului. Respectiva declarație confirmă nu numai motivul revoltei lui Rusu, dar și samavolnicia tatălui „părții vătămate”, față de care a fost pornită urmărirea penală și urma să-i restituie lui Rusu Dumitru 28 tone de răsărită;

- consideră că neglijarea declarației Primarului are ca consecință constatarea greșită a motivului comportamentului atât a inculpatului, care a însămânțat lanul respectiv, l-a cultivat și l-a asigurat cu pesticide, cât și a așa-zisei parte vătămate, care, cu scopul de a dosi samavolnicia și jaful comise de tatăl său, cu ajutorul procurorului, care a dat indicații telefonice polițiștilor să plece de la fața locului fără a întocmi careva acte procesuale, au fabricat prezentul dosar;

- Rusu Dumitru a fost pus sub învinuire pentru faptul că „... la încercarea lui Ghenadie Solovei de a curma acțiunile specificate, Rusu Dumitru intenționat, în scop de amenințare cu omor a încărcat arma de foc... îndreptând-o spre acesta, a indicat să oprească, amenințând că va împușca și a efectuat o împușcătură în sus...”, fapt confirmat și prin ordonanțele de prelungire a termenului de urmărire penală și prin raportul din 30.03.2015 a ofițerului de urmărire penală Moraru Sergiu, prin care a propus înaintarea învinuirii. Astfel, ulterior, după cererea de încetare a procesului penal, conștientizând faptul lipsei componentei infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, s-a purces la o interogare suplimentară a așa-numitei părți vătămate și a fratelui său, falsificând unele materiale ale dosarului, fără a dosi altele, ce confirmă contrariul;

- consideră că nu pot fi apreciate drept veridice declarațiile martorilor care, chipurile, au văzut cu lux de amănunte întâlnirea lui Rusu Dumitru cu Solovei Ghenadie, deoarece locul întâlnirii lor nu era vizibil nici din drum, unde se afla automobilul și nici de la locul staționării combinei cu roata deteriorată, fapt stabilit cu certitudine în ședință;

- transcriind din rechizitoriu probele ce ar confirma vinovăția lui Rusu Dumitru privind amenințarea cu moartea, instanța, contrar principiilor generale ale procesului penal, greșit a constatat că vinovăția inculpatului este confirmată și prin Raportul de expertiză medico-legală din 15.06.2016 (acțiune efectuată în baza ordonanței emise peste mai mult de un an după punerea sub învinuire) potrivit căruia așa-numitei părți vătămate i-au fost cauzate echimoze pe față;

- instanța nu a ținut cont de faptul că încăierarea și pumnirea s-a produs între Solovei Ghenadie și Bugor Valentin și nu are nimic comun cu acțiunile lui Rusu Dumitru, fapt confirmat de însuși „pățimit”, cât și de fratele său - Solovei S;

- consideră ca fiind incorectă poziția instanței de a da apreciere tacticii și strategiei apărării în procesul desfășurării urmăririi penale pe cazul dat prin prisma art. 298, 299, 299¹ și 299², ignorând vădit principiul de bază al legislației procesual-penale că nimeni nu este obligat să-și dovedească nevinovăția;

- instanța este obligată să se expună asupra tuturor argumentelor invocate de apărare, inclusiv și asupra încălcărilor comise atât de organul de urmărire penală, cât și de procuror;

- anume utilizarea de către apărare în cadrul urmăririi penale a căilor de atac la care se referă instanța, au avut ca consecință falsificarea probelor și abținerea judecătorilor de a examina cauza dată, fapt ce a dus nemijlocit la falsificarea dosarului;

- constatarea instanței că „...în consecință, pe de o parte instanța nu este convinsă că mijloacele de nulitate așa cum le-a formulat apărătorul... ridică serioase probleme în fapt în ceea ce privește aprecierea vinovăției sau nevinovăției inculpatului...” o apreciază drept un dubiu în probarea învinuirii care urma a fi interpretat doar în favoarea inculpatului;

- instanța nu a dat apreciere faptului, că motivul real al conflictului iscat a fost încercarea lui Dumitru Rusu de a curma acțiunile de samavolnicie și jaf asupra proprietății sale private comise de Iacob Solovei chiar și după ce la fața locului au fost colaboratorii poliției și primarul;

- consideră, că cele menționate confirmă cu certitudine lipsa în acțiunile lui Dumitru Rusu a elementelor infracțiunii prevăzută de art. 155 Cod.

3.2 În motivarea apelului partea vătămată Solovei Ghenadie a invocat următoarele:

- prima instanță greșit a aplicat normele cu privire la individualizarea pedepsei, nu a ținut cont de gravitatea acțiunilor acestuia, de posibilele consecințe grave care puteau surveni în cazul neimplicării altor persoane pentru aplanarea

conflictului, stabilind o pedeapsă prea blândă inculpatului pentru acțiunile săvârșite;

- la stabilirea categoriei pedepsei aplicate necesare și suficiente pentru corectarea vinovatului, instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că inculpatul nu regretă cele săvârșite, nu consideră acțiunile sale ca fiind grave și nu și-a recunoscut vina pentru cele făcute, considerând că acțiunile sale nu au fost ilegale și doar o pedeapsă mai aspră va asigura atingerea scopului pedepsei și reevaluării viziunilor proprii asupra acțiunilor comise și în concluzie, conștientizarea inculpatului că va purta anterior responsabilitate pentru fiece acțiune care încalcă normele legale și drepturile altor persoane;

- consideră că este relevant faptul că, inculpatul în afară de posedarea armei de foc de model Gloc-19 cu nr. RFZ 806, încărcător cu 11 cartușe calibru 9X19 mm, la momentul acțiunilor infracționale, mai avea asupra sa și un cuțit;

- este important ca făptașul să se simtă vinovat de acțiunile sale și să conștientizeze urmările acestora, pentru ca ulterior să nu acționeze conducându-se de propriile emoții și interese, dar să ea în calcul și faptul că drepturile și interesele sale sunt limitate în paralel cu drepturile și interesele altor persoane;

- consideră că instanța de judecată, trebuia să ia cont de faptul că pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

În latura civilă făcând trimitere la dispozițiile art. 1423 alin.(1) Cod Civil a menționat că, prima instanță la analizarea sumei pretinse de către apelant cu titlu de prejudiciu moral, trebuia să țină cont de împrejurările în care s-a comis fapta, despre faptul că inculpatul nu doar a amenințat cu aplicarea armei de foc, dar a și recurs la aplicare unui foc în aer, după care a îndreptat arma spre Solovei Ghenadie, moment care i-a creat un șoc emoțional și o stare de anxietate, care nu poate fi percepută doar cu raportare la momentul săvârșirii faptei, ulterior apelantul confruntându-se cu stări de panică, frică și situații de stres și teamă pentru viața sa, situații generate de amenințarea cu arma de către Rusu Dumitru, și care trebuiau luate în calcul de către instanță.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 12 noiembrie 2019, a fost respins ca nefondat apelul părții vătămate Solovei Ghenadie, a fost admis apelul avocatului Zumbreanu Feodot în numele inculpatului Rusu Dumitru, casată parțial sentința, inclusiv din alte motive decât cele invocate și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost încetat procesul penal în privința lui Rusu Dumitru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal în legătură cu intervenirea termenului de prescripție prevăzut de art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal. În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

4.1 În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că, judecând cauza penală, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală. Prima instanță contrar celor invocate de apărătorul Feodot Zumbreanu corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului Rusu Dumitru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, deși inculpatul nu a recunoscut vina, totuși aceasta se dovedește prin declarațiile părții vătămate Solovei Ghenadie care a indicat că Rusu Dumitru l-a amenințat cu omor, la fel și prin declarațiile martorilor Solovei Sergiu, Babenco Valerii, Pascari Ion, relatate, precum și prin materialele scrise ale cauzei penale: procesul-verbal de cercetare la fața locului și planșa fotografică anexă din 31 august 2014; procesul-verbal de ridicare din 31 august 2014 și din 18 decembrie 2014; procesul-verbal de confruntare din 04 iulie 2016, dintre martorul Solovei Sergiu și bănuitul Rusu Dumitru; procesul-verbal de confruntare din 04 iulie 2016, dintre partea vătămată Solovei Ghenadie și Rusu Dumitru.

Instanța de apel nu a reținut argumentul avocatului Feodot Zumbreanu că, nici una din probele cercetate în instanță nu confirmă faptul că Dumitru Rusu ar fi încărcat arma de foc și ar fi îndreptat-o spre Solovei Ghenadie, indicându-i să oprească, amenințându-l că va trage. În acest sens instanța de apel a arătat că, aceste alegații contravin declarațiilor părții vătămate Solovei Ghenadie, care a declarat că când a cerut lui Rusu Dumitru să nu creeze impedimente la recoltarea roadei, acesta a scos arma și a încercat astfel să-l amenințe.

Instanța de apel a considerat că, amenințarea a fost de natură să alarmeze partea vătămată, fiind percepută de el ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeiuri că se va realiza într-un viitor nu prea îndepărtat.

În susținerea poziției instanța de apel a mai arătat că însăși inculpatul a recunoscut că alerga cu arma în mână și a spus părții vătămate că va trage, iar versiunea că ținea arma în mână pentru a nu o pierde și a avertizat partea vătămată că va trage dacă se apropie, instanța de apel a considerat-o ca o metodă de apărare, pentru a evita răspunderea penală.

Instanța de apel nu a reținut alegația apelantului că este o fantezie a părții vătămate faptul încărcării armei și direcționării ei spre el. Ce ține de motivul invocat că, instanța nu a apreciat critic declarațiile martorilor Babenco și Pascari date în ședința de judecată cu privire la faptul că ei ar fi văzut de la locul unde staționa combina cum s-au întâlnit în câmp, la o distanță de circa 100 m. cei doi - Ghenadie Solovei și Rusu Dumitru, cum ultimul ar fi scos arma, ar fi încărcat-o și îndreptat-o spre așa numita parte vătămată, deoarece relieful câmpului, nu permite să vadă locul infracțiunii de cei ce au rămas în drum la automobile, nici celor de lângă combina cu anvelopa deteriorată, instanța de apel a arătat că nu

poate fi reținută, or, aceștia au depus declarații sub jurământ, fiind preîntâmpinați de răspundere penală pentru darea de declarații false, mai mult ca atât Babenco Valerii a indicat că se afla la distanța de aproximativ 50-80 m., iar Pascari Ion la o distanță de aproximativ 50 m., distanță ce ar permite vizualizarea conflictului.

Instanța de apel nu s-a expus la motivul invocat că combina nu era în vizorul lui Solovei Ghenadie în timp ce se mișca de la drum spre ea, or, învinuirea ține de amenințarea cu omor a acestuia, iar faptul că a văzut sau nu combina, nu este relevant.

Ce ține de motivul că organul de urmărire penală cât și instanța de judecată, prin procesele-verbale de cercetare la fața locului greșit au concluzionat că cele întâmplate au avut loc pe masivul gestionat de SRL Soclav GPI, fapt ce se confirmă prin declarația nr. 597 din 01.06.2014, semnată de Primarul comunei Climăuții de Jos conform căreia urmează că, în urma discuțiilor dintre Solovei Iacob și Rusu Dumitru din primăvara anului 2014 masivul cu nr. cadastral 83114205, deși nu este arendat în întregime de SRL „Cereale Impex” va fi prelucrat de ultimul, iar echivalentul suprafeței de teren arendat de SRL „Soclav GPI” din acest masiv va fi prelucrat în alte masive, unde de facto deține în arendă și firma lui Rusu Dumitru, Colegiul arată că nu poate fi reținut, or, conform sentinței nu s-a indicat cine este gestionarul terenului, fiind indicat doar masivul cu numărul cadastral 8314205 din s. Climăuții de Jos, r-l Șoldănești, totodată, acest fapt neinfluențând la încadrarea acțiunilor inculpatului.

Cu referire la faptul că la cererea apărării instanța, prin încheierea din 28.03.2018 a anexat declarația menționată, dar, potrivit copiei procesului-verbal, președintele ședinței nici nu a semnat procesul-verbal al ședinței respective și, contrar legislației procesual-penale, a lăsat-o fără apreciere, instanța de apel la fel nu a reținut-o, or, procesul-verbal al ședinței de judecată din 28.03.2018 este semnat de judecător, totodată prin încheiere protocolară instanța expunându-se despre anexarea cererii la materialele cauzei (f.d.162 vol. II).

Ce ține de invocarea falsificării ordonanței de punere sub învinuire, instanța de apel a arătat că nu poate fi reținută, or, aceasta a fost semnată de învinuit și avocat (f.d.182 vol. I), ne fiind înaintate careva obiecții și ne fiind contestată procurorului ierarhic superior.

Ce ține de celelalte motive arătate de apărător cu privire la faptul că urmărirea penală a fost efectuată cu încălcări grave de procedură, instanța de apel a arătat că la fel nu poate fi reținute, or, instanța de judecată a motivat soluția prin prisma prevederilor art. art.298, 299, 299¹ și 299² CPP, instanța de apel reconfirmând constatările primei instanțe, ce rezidă din materialele acumulate la dosar și cercetate nemijlocit de către instanța de judecată, or, apărătorul nici învinuitul la acel moment nu au contestat actele organului de urmărire penală nici a procurorului care a condus urmărirea penală.

La fel, instanța de apel nu a reținut argumentul apelantului Feodot Zumbreanu că, după cererea de încetare a procesului penal în privința lui Rusu Dumitru, s-a purces la o interogare suplimentară a așa-numitei părți vătămate și a fratelui său, falsificându-se unele materiale ale dosarului, fără a dosi altele ce confirmă contrariul, or, organul de urmărire penală efectuează urmărirea penală, fiind în drept să audieze partea vătămată și martorii ori de câte ori consideră necesar de a afla sau concretiza anumite circumstanțe, totodată în privința colaboratorilor nu au fost careva plângeri privind falsificarea probelor.

Instanța de apel nu a reținut argumentul avocatului Zumbreanu Tudor că concluzia instanței nu corespunde situației de fapt și probelor administrate, or, anume prin probele cercetate de instanța de fond și suplimentar de cea de apel se confirmă comiterea de către Rusu Dumitru a infracțiunii incriminate.

Ce ține de motivul invocat cu referire la declarațiile martorului Solovei Sergiu făcute la 04.10.2014 (f.d.101 vol. I), instanța de apel a arătat că, acestea au fost făcute în cadrul urmăririi penale, acesta fiind preîntâmpinat de răspundere penală pentru depunerea declarațiilor false, astfel, nefiind careva motive de a le aprecia critic.

Instanța de apel nu a reținut motivul invocat de avocatul Feodot Zumbreanu că, nu se încadrează în legile logicii faptul stabilit de instanță că Ghenadie Solovei ar fi văzut cum Rusu Dumitru l-ar fi dat jos din combină și l-ar fi lovit pe tatăl său - Solovei Iacob și că instanța nu a ținut cont de declarațiile martorilor, care au declarat că Rusu Dumitru, după deteriorarea cauciucului, când a văzut că Solovei Iacob se coboară din combină și a fugit spre drum, cât și de faptul că combina nu era în vizorul lui Ghenadie Solovei în momentul când se mișca de la drum spre ea și nici în vizorul fratelui său, care a rămas în drum lângă automobil, or, partea vătămată în cadrul ședinței de judecată a declarat că în timp ce se deplasa spre combină, a văzut cum Rusu Dumitru l-a îmbrâncit pe tatăl său, declarațiile date fiind făcute sub jurământ.

Ce ține de faptul că, instanța transcriind din rechizitoriu probele ce ar confirma vinovăția lui Rusu Dumitru privind amenințarea cu moartea, contrar principiilor generale ale procesului penal, greșit a constatat că vinovăția inculpatului este confirmată și prin Raportul de expertiză medico-legală din 15.06.2016 (acțiune efectuată în baza ordonanței emise peste mai mult de un an după punerea sub învinuire) potrivit căruia așa-numitei părți vătămate i-au fost cauzate echimoze pe față, instanța de apel a arătat că raportul de expertiză este din 09 iunie 2016 și este efectuat în baza raportului de constatare medico-legală nr.373 din 03.09.2014, totodată îl va exclude ca probă, el nefiind pertinent speței date.

Motivul invocat că, conflictul iscat a fost încercarea lui Dumitru Rusu de a curma acțiunile de samavolnicie și jaf asupra proprietății sale private comise de Iacob Solovei chiar și după ce la fața locului au fost colaboratorii poliției și primarul, instanța de apel l-a aprecia critic, or, acest fapt nu dă dreptul

inculpatului de a amenința partea vătămată cu omor, pentru aceasta existând alte căi legale.

Ce ține de motivul invocat că ultima prelungire a termenului urmăririi penale a avut loc prin ordonanța din 12.07.2016, termenul fiind prelungit pînă la 19 august 2016, iar rechizitoriul a fost întocmit la 23 august 2016, instanța de apel a arătat că acest fapt nu poate duce la nulitatea căror-va probe, or, după expirarea termenului 19 august 2016, nu au mai fost efectuate careva acțiuni de urmărire penală, rechizitoriul fiind un act de sesizare a instanței, adus la cunoștința inculpatului la 08.09.2016.

Nu a fost reținut nici argumentul potrivit cărui procurorul care a dus urmărirea penală ar fi parțial la fel ca și judecătorul din instanța de fond la examinarea cauzei, or, reieșind din materialele cauzei nimeni dintre participanți nu au înainta recuzare procurorului sau judecătorului. Dezacordul apărătorului Feodot Zumbreanu în interesul inculpatului Rusu Dumitru cu soluția adoptată de prima instanță, nu poate echivala cu achitarea acestuia, vinovăția căruia a fost confirmată prin probele administrate de organul de urmărire penală și cercetate în instanța de fond și suplimentar în instanța de apel.

Instanța de apel a apreciat că, nerecunoașterea vinei de către inculpat, ca o metodă de autoapărare, cu scopul de a se eschiva de răspunderea penală pentru cele comise, totodată nerecunoașterea vinei nu echivalează cu achitarea acestuia, dat fiind că sînt prezente destule probe care dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Ce ține de apelul declarat de partea vătămată Solovei Ghenadie care a contestat sentința în latura blîndeții pedepsei și în latura civilă, instanța de apel a reținut că, în latura pedepsei prima instanță corect a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana vinovată. Prima instanță la stabilirea pedepsei a acordat deplină eficiență și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art.61 alin.(2) Cod penal. La fel, instanța a ținut cont de prevederile art.75 Cod penal.

Instanța de apel a reiterat corectitudinea soluției primei instanțe prin aplicarea în privința inculpatului Rusu Dumitru a pedepsei sub formă de amendă în mărime de 300 (trei sute) unități convenționale, echivalentă cu 6000 (șase mii) lei. Prima instanța a stabilit pedeapsa, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia. Sub acest aspect, instanța de apel a considerat că prima instanță întemeiat a stabilit că inculpatul potrivit art. 16 Cod penal a comis o infracțiune ușoară, a luat în vedere atitudinea inculpatului față de partea vătămată în general și faptele pe care le-a comis în special, pe de o parte, iar pe de altă parte caracteristica acestuia de la locul de trai, prin care se caracterizează pozitiv, nu are antecedente

penale, are doi copii minori la întreținere, în timpul urmăririi penale și până la judecarea cauzei a dat dovadă de un comportament pozitiv, nu a săvârșit alte contravenții sau infracțiuni, partea vătămată are pretenții față de inculpat, și fiind stabilite și circumstanțe, astfel considerând oportun de a stabili pedeapsa amenzii între limita minimă și cea maximă prevăzută de legea în vigoare la data săvârșirii faptei prejudiciabile, pentru infracțiunea respectivă.

Cu privire la invocarea părții vătămate a faptului că la momentul comiterii infracțiunii incriminate în baza art. 155 Cod penal inculpatul Rusu Dumitru posedă și un cuțit, instanța de apel a indicat, că examinează cauza penală doar în limita actelor de învinuire, adică a învinuirii înaintate, iar chestiunea invocată de apelant nu este subiectul examinării.

Referitor la invocările părții vătămate Solovei Ghenadie din cererea sa precum că nu este de acord cu încasarea în beneficiul său din contul inculpatului a prejudiciului moral în mărime de 10000 lei, sumă pe care o consideră prea mică, instanța de apel a indicat, că la stabilirea cuantumului prejudiciului moral ce urma a fi încasat de la inculpat, instanța de fond, contrar celor invocate de apelant, corect a luat în considerație, atât prevederile art. 1423 alin. (1) Cod civil, totodată luându-se în considerație împrejurările în care s-a comis fapta, faptul că inculpatul nu doar a amenințat cu aplicarea armei de foc, dar a și recurs la aplicare unui foc în aer, moment care i-a creat un șoc emoțional părții vătămate Solovei Ghenadie și o stare de anxietate, care nu poate fi percepută doar cu raportare la momentul săvârșirii faptei, ulterior apelantul confruntându-se cu stări de panică, frică și situații de stres și teamă pentru viața sa, situații generate de amenințarea cu arma de către Rusu Dumitru, și care au fost luate în calcul de către instanță.

Instanța de apel a admis apelul avocatului Zumbreanu Feodot în numele inculpatului Rusu Dumitru din alte motive decât cele invocate cu pronunțarea unei hotărâri noi de încetare a procesului penal în privința lui Rusu Dumitru în baza art. 155 Cod penal și în acest sens a făcut trimitere la prevederile art. 53 lit. g) Cod penal, art.332 alin.(1) Cod de procedură penală, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art.275 pct. 5)–9), 285 alin.(1) pct.1),2),4),5), precum și în cazurile prevăzute în art.53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

Sanțiunea art. 155 Cod penal, până la operarea modificărilor prin Legea nr.207 din 29 iulie 2016, în vigoare din 07 noiembrie 2016, prevedea pedeapsa cu amendă în mărime de la 200 la 400 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de la 1 la 3 ani, conform art. 16 alin.(2) Cod penal, face parte din categoria celor mai puțin grave, iar în conformitate cu prevederile art. 60 alin.(1) lit. b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave...".

Ținând cont că, la momentul examinării cauzei în instanța de apel, de la data comiterii infracțiunii au expirat mai mult de 5 ani, instanța de apel a considerat necesar a înceta procesul penal în privința lui Rusu Dumitru, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

- *partea vătămată Solovei Ghenadie* prin care invocând indecența pct. 6) din dispozițiile art. 427 Cod de procedură penală a considerat ca fiind corectă soluția și echitabilă soluția pe caz doar când va fi emisă o sentință de condamnare cu pedeapsă maxim admisibilă pentru infracțiunea imputată și compensarea integrală a părții vătămate pentru prejudicial moral suferit pe care partea vătămată la apreciat la suma de 300 000 lei.

- *avocatul Zumbreanu Feodot în numele inculpatului Rusu Dumitru* prin care invocând indecența pct. 6), 8) și 12) din dispozițiile art. 427 Cod de procedură penală, prin care a solicitat casarea și decizia cu dispunerea achitării lui Rusu Dumitru.

5.1 În motivarea cererii de recurs partea vătămată Solovei Ghenadie a invocat că:

- instanța de apel, trebuia să i-a în calcul și faptul că pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, în acest sens persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii;

- consideră că aprecierea instanței de apel este incorectă și fără un substrat factologic relevant, fapt demonstrat de incoerența și inconsecvența pe care a manifestat-o instanța de apel în argumentele prezentate în textul deciziei;

- instanța de judecată la individualizarea faptei urma să țină cont în primul rând de conduita făptuitorului, de căința sinceră a acestuia, inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția, respectiv nu a conștientizat și asumat gravitatea faptelor săvârșite;

- colegiul penal al Curții de Apel Bălți urma la analizarea sumei pretinse de către Solovei Ghenadie cu titlu de prejudiciu moral, trebuia să țină cont de împrejurările în care sa comis fapt, despre faptul că inculpatul nu doar a amenințat cu aplicarea armei de foc, dar a și recurs la aplicare unui foc în aer, după care a îndreptat arma spre Solovei Ghenadie, moment care ia creat un șoc emoțional și o stare de anxietate, care nu poate fi percepută doar cu raportare la momentul săvârșirii faptei, ulterior recurentul confruntându-se cu stări de panică, frică și situații de stres și teamă pentru viața sa, situații generate de amenințarea cu arma de către Rusu Dumitru, și care trebuiau luate în calcul de către instanța de apel;

- instanța de apel urma să argumenteze motivele pentru care respinge apelul declarat de Solovei Ghenadie în partea ce ține de admiterea integrală a acțiunii civile înaintate și încasarea sumei de 300000 lei cu titlu de prejudiciu moral. Mai

mult ca atât, pe lângă necesitatea argumentării și motivării temeiurilor de respingere a sumei pretinse ca prejudiciu moral, adică a celor 300000 lei, instanța urma să argumenteze și temeiurile pentru care a fost admisă cu titlu de prejudiciu moral anume suma de 10000 lei care sunt raționamentele și argumentele precum că respectiva sumă va constitui o compensare proporțională la prejudiciu moral suferit.

5.2 În motivarea cererii de recurs avocatul Zumbreanu Feodot în numele inculpatului Rusu Dumitru a invocat că:

- nu s-a expus nici prima instanță și nici instanța de apel asupra faptelor stabilite cu certitudine cu privire la efectuarea acțiunilor de urmărire penală după expirarea termenului stabilit de procuror și lipsa ordonanțelor de prelungire a termenului pentru perioada 17.04.2015 - 18.02.2016;

- ambele instanțe au admis o eroare gravă de fapt lăsând fără apreciere alcătuirea rechizitoriului și trimiterea cauzei în judecată după expirarea termenului de urmărire penală, stabilit anterior de procuror;

- ambele instanțe contrar prevederilor art.101 Cod de procedură penală, au dat o apreciere greșită declarațiilor martorilor Babenco V. și Pascari I. date în ședința judiciară, fără a ține cont că prin cercetarea altor probe în ansamblu ne convingem de faptul că ele nu corespund adevărului și că persoanele respective au fost neiscusit pregătite de cineva;

- este absolut inexplicabilă concluzia instanțelor, că declarațiile martorilor nu pot fi neveridice din motivul că ele au fost date sub jurământ și fiind avertizați de răspundere penală pentru declarații false.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea în principiu a recursului ordinar în cazul în care constată că acesta nu sunt vădit neîntemeiat. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs.

În corespundere cu art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

6.1 *Cu referire la recursul ordinar declarata de către partea vătămată Solovei Ghenadie.*

Din conținutul recursului ordinar se constată că partea vătămată Solovei Ghenadie, invocă ca temei de casare prevederile pct.6) alin.(1) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit căror, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția adoptată ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Partea vătămată consideră că, admiterea la examinarea cauzei și pronunțarea deciziei de către instanța de apel a acestor temeiuri de recurs, a condus la individualizarea greșită a faptei și ilegalitatea sumei stabilite ca prejudiciu moral.

La acest capitol, făcând o analiză a criticilor expuse în recursul declarat de către partea vătămată Solovei Ghenadie în raport cu conținutul deciziei atacate, Colegiul penal constată că, aceste critici a poartă un caracter declarativ, constituie în sine o apreciere subiectivă, susținută prin descrierea conținutului teoretic a normelor privind individualizarea pedepsei și, de fapt, nu corespund situației, deoarece, fiind expuse și în cererea de apel, instanța de apel în decizia sa, le-a suspus examinării și aprecierii în corespundere cu prevederile art.art.414, 417 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și motivat asupra tuturor circumstanțelor invocate în cererea de apel, pronunțând o decizie legală și întemeiată, astfel încât partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare corespunzătoare rigorilor și exigențelor cuprinse în art. 6 CEDO.

În acest context, Colegiul penal, remarcă un conținut amplu al deciziei supuse recursului, în care instanța de apel a descris faptele constate, a cercetat toate probele, inclusiv declarațiile inculpatului, declarațiile părții vătămate, martorilor, a cercetat suplimentar probele scrise propuse de partea apărării, a concluzionat referitor la corectitudinea concluziei instanței de fond privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.155 Cod penal.

Colegiul penal reiterează faptul expunerii și motivării desfășurate a instanța de apel, asupra concluziilor privind vinovăția inculpatului, precum și menționarea faptului că, instanței de fond a acordat deplină eficiență principiilor de individualizare și aplicare a pedepsei penale.

În consecință, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.391 din Codul de procedură penală și-a argument de fapt și de drept concluziile finale privind încetarea procesului penal în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

Cu referire la argumentele invocate în recursul declarat în partea soluționării acțiunii civile, Colegiul penal apreciază că solicitările recurentului și motivele invocate în susținerea acestora se axează asupra unor convingeri personale ale recurentului și nicidecum pe fapte concrete ce ar demonstra

necesitatea și posibilitatea reală a inculpatului de a oferi integral prejudiciul moral solicitat.

În textul cererii de recurs cu referire la acțiunea civilă se invocă faptul, că instanța de apel în decizia sa nu a ținut cont de un șir de circumstanțe care ar justifica necesitatea încasării prejudiciului moral în mărime integrală.

Sub respectivul aspect, Colegiul penal apreciază că decizia instanței de apel este legală și întemeiată în ce privește latura civilă, iar recursul constituie o reproducere a motivelor din cererea de apel, cu aceleași alegații, asupra cărora instanța de apel sa expus argumentat și complet.

Instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 1423 Cod civil, potrivit căror, mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Colegiul penal reține și faptul că, soluția adoptată nu contravine nici jurisprudenței CtEDO, în conformitate cu care, o satisfacție echitabilă în sine poate constitui și simpla recunoaștere a încălcării (cauza Nikolova vs Bulgaria din 25.03.1999). Recunoașterea încălcării se consideră a constitui o satisfacție echitabilă în situația în care, aceasta este suficientă pentru a aplana suferințele morale ale victimei. Doar în cazul în care Curtea constată că încălcarea este atât de gravă, încât printr-o simplă recunoaștere situația morală a victimei nu se va revendica, aceasta oferă o reparație echitabilă în formă bănească.

La stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu moral, instanțele de fond au apreciat consecințele negative suferite de partea vătămată, pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, având în vedere că, prin aceste despăgubiri cu rol compensatoriu, se urmărește o reparație justă și echitabilă a prejudiciului moral suferit și, nu îmbogățirea fără justă cauză.

6.2 *Cu referire la recursul ordinar declarat de către avocatului Zumbreanu Feodot în numele inculpatului Rusu Dumitru.*

Lecturând recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta este bazat pe temeiurile de drept prevăzute la pct. 6), 8) și 12), alin.(1), art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă nu au concretizat care din aceste temeiuri le pun la baza cererilor de recurs înaintate și prin ce se confirmă aceste temeiuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inadmisibilă și prin urmare, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură

penală, nu-și găsește confirmare la examinarea cauzei în ordine de recurs ordinar or, poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurenților prin constatări subiective, constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

Colegiul penal reține că, recurentul își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel axând criticele sale pe ideea că instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat menținând soluția primei instanțe de condamnare a inculpatului.

Raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, Colegiul penal constată că aceste temeuri nu se regăsesc în speța dedusă judecății și în acest sens menționează următoarele.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu s-a dovedit indubitabil prin probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate.

În raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că, prima instanță a dispus condamnarea lui Rusu Dumitru în baza art.155 Cod penal, în urma aprecierii tuturor circumstanțelor de fapt și de drept, constatând fapta comisă și dând o încadrare juridică justă a acțiunilor infracționale ale inculpatului, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material. Instanța de apel, a apreciat just cumulul de probe cercetate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării lor.

În acest context, Colegiul penal respinge ca neîntemeiate argumentele recurenților că, *ambele instanțe au dat o apreciere greșită a declarațiilor martorilor Babenco V. și Pascari I.*, or declarațiile acestora coroborează cu cumulul de probe cercetate în ședința de judecată a instanței de apel, inclusiv declarațiile părții vătămate, precum și prin materialele scrise ale cauze penale.

Cu referire la argumentele recurenților privind greșita apreciere a probelor, Colegiul penal ține să menționeze că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de aceștia nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală.

Totodată, Colegiul penal reține că criticele avocatului invocate în cererea de recurs privind modalitatea de apreciere a probelor, au constituit obiect de examinare în instanța de apel. Aceste circumstanțe au fost examinate multilateral și apreciate corespunzător prevederilor art.414, 417 din Codul de procedură penală.

De asemenea, avocatul inculpatului a invocat și pct. 8) din alin. (1), art. 427 Cod de procedură penală, conform căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel dacă *nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, nu se regăsește în recurs.*

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs și hotărârea instanței de apel, Colegiul penal lărgit constată că, acesta nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel pentru a repara erorile de drept invocate.

Referitor la eroarea invocată, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Colegiul concluzionează, că acest temei pentru declararea recursului ordinar de asemenea nu este confirmare la examinare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Totodată, se reține că simpla invocare de către recurent a faptului că acțiunile au fost încadrate greșit, nu poate servi ca temei de casarea a unei hotărâri judecătorești, ci aceasta trebuie să fie urmată de o motivare corespunzătoare, specificând-se din care motive faptele inculpatului nu pot fi calificate în baza articolului incriminat, or, la etapa recursului ordinar, instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci controlează doar dacă s-a aplicat corect dreptul la faptele constatate de instanța de fond sau după caz de instanța de apel. Acest control se efectuează numai în limita temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, ceea ce s-a și efectuat, astfel încât erori de drept în speța examinată nu s-au stabilit, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată.

Ținând cont de faptul că, hotărârea instanței de apel este una suficient de motivată, conține răspunsuri și argumente la toate chestiunile abordate în cererile de apel, precum și motivarea amplă a soluției adoptate, Colegiul penal consideră justificat însușirea acestora pe deplin, ne fiind necesară reluarea unei motivări repetate. O asemenea soluție, este și corespunzătoare jurisprudența CtEDO (*cauza Albert c. României din 16 februarie 2010*). Prin această hotărâre, Înalta Curte a statuat că, art.6 §1 din CtEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate

acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Rezumând cele expuse, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de recurenți și prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 8) și 12) Cod de procedură penală, deoarece Colegiul penal a constatat judecarea acestei cauze în ordine de apel cu respectarea prevederilor legale prescise de art.414-419 Cod de procedură penală, pronunțând în final o hotărâre legală și întemeiată, fapt care la rândul său, impune declararea inadmisibilității recursurilor declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către partea vătămată Solovei Ghenadie și de către avocatul Zumbreanu Feodot în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui *Rusu Dumitru xxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 31 iulie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Cobzac Elena